

Varuj se slabih tovaršij!

Balantov Jože je bil prav pameten mladenič, edini sin starišev, ki so bili precej premožni. Pa osoda je hotela, da mu je vzela nemila smert mater in hitro za materjo tudi očeta. Jože je ostal sam. —

Zelo žalosten po svojih ljubih stariših je hodil Jože süm ter tja. Ko ga vidijo možjé tako okrog pohajati, tolažili so ga in dejali: „Ljubi Jože! Res ti je lahko težko po stariših, ali potolažen bodi; Bogu se je dopadlo in vzel je je k sebi. Zdaj ni drugače; poprimi se kmetije in lahko in pošteno bodeš živel.“ Jože je obljubil, da bode storil tako, ali vendar je še malo odlašal. In glej! ti časi so bili zanj zelo nesrečni. S hudobnimi tovariši se je pajdašil, in ti so ga popolnoma zapeljali. Jože je hodil ž njimi po kerémah in jim plačeval pi-jačo; tovariši so mu pa peli in kratek čas delali.

Zopet ga opominja sosed in mu pravi: „Jože, ne hodi v slabe tovarišije, ki ti škodujejo na duši in telesu, pa te tudi gotovo v nesrečo pripeljejo. O kako se bodeš kesal in dejal boš sam pri sebi: „Zakaj nisem poslušal opominovanja svojega dobrega sosedu, ki me je tako lepo svaril.“ Ali Jože se za vse to nič ne briga; preveč se je že udal svojim hudobnim tovarišem. Vedno je hodil ž njimi, dajal jim je za vino in se ogibal dela. Nasledek vsega tega je bil žalosten, prišel je namreč ob vinograd, njive in slednjič še celó ob hišo.

Hitro ga zdaj zapusté vsi njegovi nekedanji tovariši, skrivajo se mu in smijajo v pest. Veseli dnevi pri rudečej kapljici spremenili so se v revščino. Jože ni imel niti dóma, niti novcev, niti obleke. Prav revno oblečen je hodil okrog in prešteval svoje zadnje beliče. Slednjič mu še teh primanjka, in kaj mu je bilo storiti? Prijateljev ni dobil ne enega, k sosedovim se ni upal. Ves zapuščen je hodil v gozd korun peč, ako je bil tako srečen, da mu ga je kedó dal.

Otroci! ko bi videli zdaj tega nesrečnega mladeniča, gotovo bi se jokali nad njim. Ves raztergan in na pol bos se je potikal okolu, pa nikjer ga niso hotli sprejeti v hišo. —

Jesen je minula in prišla je zima. Zemlja je pomerznila, da je bila terda kakor skorja, in kmalu je pričelo snežiti. Nekega dné, ko je bil najhujši mraz, šel je Jože k svojemu sorodniku, da bi si izprosil kakov dar. Noč, mraz in spanec ga prehité, in moral je v snegu ostati. Drugo jutro našli so ga mertvega; zmrznil je revež.

Iz te žalostne dogodbe se lahko učiš, preljuba mladina, kako škodljive so slabe tovarišije. Ogibaj se jih, in poslušaj opominovanja modrih in skušenih ljudi.

F. Šetina.

Umór samega sebe.

(Resnična zgodba.)

Pred nekoliko leti sta šla na Gorenjskem v trojansko-berškej dolini dva grajščinska hlapca v gozd hoje sekat. Okoli poludné, ko je solnce najbolj pripekalo, vгляda eden izmed hlapcev, ki si je ravno znoj iz čela brisal, komaj za strelaj daleč od sebe mladega mačka, ki je berž ko ne iz bližnje vasi prišel v gozd na mišji lov. Maček je bil rujavo-síve dlake. Požrešni skópec, ki se

je nad mačkom visoko v zraku vozil, in si mislil, da je to mlad zajec, spusti se kakor strela na ubogega mačka, zgrabi ga s svojimi ostrimi kremplji, ter ga odnese visoko v zrak. Hlapca stermé opazujeta ta plên in to še tim bolj, ker vidita, kako mîlo upije in se zvija ubogi maček v skopčevih krempljih. Radovedna hitita zdaj na plan, da bi videla, kaj bode skôpec z mačkom začel. In kaj vidita? Skôpec prenese mačka čez dolino na drug zeló sterm hrib, tam se vsede in hud boj se pričnê. Maček se prav pogumno bojuje. Izkoplje se izpod skôpčevih krempljev, terga in praska ga na vse kriplje tako, da maček naposled boju konec naredi s tem, da skôpcu glavo odjê. Truplo silovitega sovražnika se zvalî po hribu v dolino, kamor ga radovedna hlapca odideta gledat.

Tako se godi tudi hudobnim ljudém, ki drugim radi življenje izpodkopujejo, naposled pa sami žalostno smert storé. — Prav primeren je tukaj prigovor, ki pravi: Kedor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.

S. Punčah.

Lisica in kozel.

Tja v rupo globoko
Lisica je pala,
In v vodi do gerla
V strahéh je brozgala.

Rogati tud' kozel
Iz hoste pripiše,
Ga žeja terpinči,
Vodé si poišče.

Lisica vesela
Berž kozla pozdravi:
„Pač voda je zdrava“
Prijazno mu pravi.

„Do gerla sem sita,
Takó sem jo pila;
Poskoči sim k meni,
Tud' teb' bo teknila.“

Rad kozel jo uboga,
In v rupo poskoči,
Napije se vode
Takó, da skor poči.

„Kako pa zdaj bova
Prilezla iz jame?“
Ubogi kozliček,
Lisici povzame,

„Lehko je pač temu,
Se nama ni bati;
Poslušaj le mene
K'znam dobro skakati.

Na tvoja rogova
Bom spretno stopila,
Pa hitro ko tica
Iz jame skočila.

Potém bom pomoči
Tud' tebi iskala,
Pastirja bom simkaj
Po tebe poslala.“

Besedam lisice
Res kozel verjame,
Nastavi rogova,
Da skoči iz jame.

Al njene pomoči
Zastonj pričakuje,
Čez zvito lisico
Zeló se huduje.

Ko ne bi pastir ga
Bil slišal upiti,
Še denes bi kozel
Znal v rupi tam biti.

Iz te pripovedi
Se lahko učimo:
„Za dobro na svetu
Nehvalo dobimo.“

P. Gros.